

въ единъ къщж край града. Правителство-то извѣстено, проважда тосъ часть въоръжено тѣло за-птіи и, слѣдъ малкъ единъ быткъ, сполучватъ да уловятъ главный имъ прѣдводитель и нѣкои други отъ дружинѣ-тъ му. Въ това число заедно ся на-мѣри и Желе, кой-то ся осѣди на тригодишенъ затворъ; главатаринъ-тъ имъ Калъчи Димитръ, послѣ убѣсватъ въ Русчукъ (1861 г.) Желе, слѣдъ като испълни три-тъ години запрянь, пусна ся и, на-сытенъ вече отъ разбойничество, оттегли ся въ Влашко.

— Тукъ гора ли е, Желе, че сѣдишь, — каза старецъ-тъ усмихнатъ, като ги видѣ.

— И между хора трѣба да ся живѣе, госпо-дарю, че тогава...

— Истиннѣ. Нъ това да оставимъ, Желе; ка-жете ни сега: ты и Никола свободни ли сте?

— Че ные... токо кажи, сѣкога сме свободни.

— Добрѣ. Нъ ще ли ны послушате и напра-вите това, за кое-то сме вы выкали?

— Кажете, че да видимъ.

— Ще чуете; нъ прѣди да узнаете и чуете сичко, вые трѣба тукъ прѣдъ Христовый образъ да ся закълнете, какъ нищо отъ ваши-тъ уста нѣма никога да излѣзе.